

Ved Udarbejdelsen af nærværende Lovudkast staar det endnu hen, hvornaar der bliver Mulighed for at gennemføre Udsendelse af dem, der saaledes skal forlade Landet. Saafremt dette meget betydelige Antal Udlændinge endnu maatte befinde sig her, naar Loven træder i Kraft, vilde denne aabne dem en Adgang til en fornyet Prøvelse i Udlændingsnævnet af deres Sag, en Adgang, som de utvivlsomt vilde gøre Anvendelse af. Dette vilde medføre ikke alene en Overbelastning af Nævnet til Skade for Ekspeditionen af andre Sager, men vilde tillige medføre en Udskydelse af deres Udrejse af Landet, saafremt der i Mellemtiden opstod Mulighed for denne.

Der foreslaas derfor optaget en Bestemmelse, hvorefter Udlændinge, som efter de trufne Afgørelser skal udrejse, men som paa Tidspunktet for Lovens Ikrafttræden endnu opholder sig i Landet, ikke kan faa Afgørelsen om Nægtelse af fortsat Ophold eller om Hensættelse til Foranstaltning efter § 14 i den gældende Fremmedlov ændret ved at indgive Andragende til Nævnet, idet Afgørelsen i disse Sager skal ligge hos Justitsministeren, som dog, hvor særlige Grunde taler derfor, kan bestemme, at Afgørelsen skal overlades til Nævnet.“

I sin Fremsættelsestale anbefalede *Justitsministeren* Lovforslaget til velvillig Behandling i Tinget, idet han tilføjede: „Jeg siger udtrykkeligt ikke: hurtig Behandling, idet jeg indrømmer, at Forslaget indeholder saa mange Nydannelser og tilsigter en saadan til Bunds gaaende Revision af hele vor Fremmedlovgivning, at jeg finder det rimeligt, man giver sig den Tid, der er nødvendig til grundigt at gennemdrøfte alle de Problemer, som opstaar i Forbindelse med denne Nyordning.“

Ved Lovforslagets 1. Behandling udtalte *Hækkerup* (S.), at Udvalget og Justitsministeren efter hans Opfattelse saa nogenlunde havde ramt det rigtige, idet dybtgaaende Ændringer i den gældende Fremmedlovgivning næppe lod sig gennemføre under de nuværende Forhold. Overfor Udlændingsnævnet stillede han sig noget skeptisk, men herom maatte man forhandle nærmere i et Udvalg. „Jeg tror, naar jeg gennemlæser dette Forslags Bestemmelser, at den højtærede Minister og vi vil kunne finde hinanden og naa til Enighed. De Indvendinger, vi har, er ikke saa dybtgaaende, at det skulde være nødvendigt at opretholde nogen Uenighed, end ikke paa det afgørende Spørgsmaal om Nævnet, for saa vidt Ministeren kan give os Dokumentation for, at de i Sverige indvundne Erfaringer taler for at gaa denne Vej. Vi fra vor Side er villige til en velvillig, men ogsaa en grundigt Behandling af Lovforslaget i et Udvalg.“

Hauch (V.) og *Erna Sørensen* (K. F.) erklærede sig ligeledes villige til at deltage i en Forhandling om Lovforslagets Enkelt-